

o. s. v. paa Forstranden, saa gør du det paa den Betingelse, at du samtidig afskærer dig selv fra at tage Sten, Grus, Sand o. s. v. fra din egen Standbred, fra den ubevoksede Del af Stranden. Det er Vilkaarene; vil han ikke gaa ind paa de Vilkaar, sætter han mere Pris paa at kunne tage Sten og Grus fra sin ubevoksede Strandbred end paa at faa Beskyttelse med Hensyn til Forstranden, ja, saa undlader han at begære dette Forbud, men begærer han det, saa har han underkastet sig Vilkaarene. Der er, efter mit Skøn, ikke den fjerneste Grund til at tale om Ejendomsrettens Ukrænkelighed.“ Dette Raisonnement skal jeg ikke komme ind paa, det kan i og for sig se ret plausibelt ud, men det falder ganske bort i det Øjeblik, man tillader en anden at faa nedlagt Forbud mod Benyttelse af en Del af anden Mands Ejendom.

Det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem for Storeheddinge (Sv. Høgsbro), skal jeg ikke komme ind paa, jeg erkender, som den ærede Forslagsstiller nævnte, at det væsentlig kun er af redaktionel Betydning. Men jeg kan ikke undlade, da jeg nu har Ordet, endnu at gøre nogle Bemærkninger om den foreliggende Sag. Det er ganske interessant, at vi netop, som vi sidde og forhandle om denne Sag her i Tinget, faa et Memento fra højere Magter om, hvilke store Interesser og hvilken alvorlig Sag det er, vi behandle. Jeg tænker her paa den Storm med indtrædende Højvande, som i forrige Uge har anrettet saa overordentlig stor Skade paa Kysterne fra Kjøbenhavn Nord efter og Nord for Helsingør. Jeg ved, det har vakt store Betænkeligheder og megen Frygt hos Kystejerne der, og ikke alene hos de velstillede Villaejere, men ogsaa hos hele Fiskerbefolkningen, der bor der. De frygte, at hvis der ikke gøres noget for at sikre Kysten, ville deres Huse udsættes for at blive opslugte af Havet. Det er nu saaledes, at Stenfiskeriet ikke drives som tidligere med enkelte Fartøjer, der gaa ud og fiske Sten med Redskaber, som kunne magtes med Haanden eller ved Spil, nu er det Dampfartøjer, som udrustes af Aktieselskaber, og efter sigende skal det være en glimrende Forretning.

Disse Fartøjer gaa ud i Sundet og fiske ikke just efter Sten, men efter det skarpe Sand og Grus, der bruges til Beton. Efter de Oplysninger, jeg har faaet — ganske vist ere de ikke officielle, de stamme kun fra Folk, der have henvendt sig til mig om Sagen — uddybe de Render ikke langt fra Kysten, efter forskellige Opgivelser fra 20 til 24 Fod, altsaa som det dybeste Farvand overhovedet i Øresund. Naar saa Stormen kommer, sætter den hele Sand- og Grusmassen i Bevægelse, og ved Bølgeslaget flyder Sandet og Gruset fra den lave Kyst ud i den gravede og dybe Rende og udhuler saaledes Kysten. Disse dybe Render gøre jo tilmed Bølgeslaget saa voldsomt, at det ganske anderledes end hidtil er i Stand til at ødelægge Kysten. Jeg tror, man med disse Forhold for Øje maa komme til langt strengere Straffebestemmelser med Hensyn til Overtrædelser af Loven, end vi her have. Vi have tænkt os, at det var Smaafolk, Fattigfolk, det drejede sig om, men naar vi staa over for Aktieselskaber — jeg giver det kun for, hvad jeg har, men man siger, at de give indtil 100 pCt., og at de kunne tjene indtil 200 Kr. pr. Dag — vil man se, at en Bøde paa et Par Hundrede Kroner ikke spiller nogen som helst Rolle. Den ærede Ordfører udtalte ved Forhandlingen om dette Spørgsmaal i Fjor, at han saa lidt som nogen ønskede i mindste Maade at svække dette Værn, og at han i Virkeligheden kun ønskede dette at faa saa alsidige Oplysninger som muligt og faa klaret, hvad der virkelig er ret og billigt til begge Sider. Naar det ærede Medlem har denne Anskuelse — og det har glædet mig at høre, at han har denne Anskuelse — og naar jeg samtidig har den Anskuelse at Lovens Hensigt ingenlunde skal være at lægge Hindringer i Vejen for Stenfiskerne i Udøvelsen af deres Gerning, hvor det ikke er absolut nødvendigt for Kystens Sikring, tror jeg, vi maa kunne mødes, og at vi maa kunne faa noget ud af Loven. Maalet maa være at skabe en virkelig Sikring for Kysten, hvor det er nødvendigt, men samtidig ikke at lægge Hindringer i Vejen for Stenfiskerne, hvor der ingen Fare er for Kysten.